

Sygn. akt II PSKP 102/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Piotr Prusiniowski (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Krzysztof Rączka
SSN Romualda Spyt

w sprawie z powództwa G. K.
przeciwko A. w W.
o wynagrodzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 27 kwietnia 2022 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 11 grudnia 2019 r., sygn. akt III APa (...),

- I. oddala skargę kasacyjną,**
- II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej 1.350 zł (tysiąc trzysta pięćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 11 grudnia 2019 r., w sprawie z powództwa G. K. przeciwko A. w W. o wynagrodzenie, oddalił apelację powoda,

wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 27 lutego 2018 r., w którym oddalono powództwo.

Powód żądał zasądzenia 74.080,48 zł tytułem zaległego wynagrodzenia za okres od 5 maja 2014 r. do 24 sierpnia 2014 r. oraz kwoty 52.035,40 zł tytułem wyrównania wynagrodzenia za okres od 25 sierpnia 2014 r. do 31 grudnia 2015 r. wraz z odsetkami. Sąd pierwszej instancji ustalił, że G. K. od dnia 5 maja 2014 r. został powołany na stanowisko zastępcy prezesa A. w W.. Prezes pozwanej A. – J. B. w dniu 6 maja 2014 r. odmówił dopuszczenia powoda do świadczenia pracy, podpisania z nim umowy i określenia wynagrodzenia wskazując na wadę prawną tego powołania - powołanie nastąpiło niezgodnie z przepisami ustawy o rezerwach strategicznych, bowiem nie wnioskował on o przeprowadzenie konkursu na stanowisko zastępcy prezesa A.. Powód nie rozpoczął pracy. J. B. kilkanaście dni później został odwołany z funkcji prezesa A. Minister Gospodarki ogłosił następnie konkurs na to stanowisko, w wyniku którego nowym prezesem wybrano J. T.. Powód w okresie od 5 maja 2014 r. do 24 sierpnia 2014 r. nie rozpoczął pracy u pozwanej i nie wnosił o dopuszczenie do niej; nie zgłaszał pracodawcy gotowości do świadczenia pracy w żadnej formie. Powód oczekiwał na dalsze informacje od przedstawicieli Ministerstwa Gospodarki.

W dniu 22 sierpnia 2014 r. (piątek) wezwano powoda na spotkanie z nowym prezesem J. T.. Ustalono wówczas warunki dopuszczenia powoda do pracy na stanowisku zastępcy prezesa. J. T. wręczył powodowi pismo o dopuszczeniu do pracy od dnia 25 sierpnia 2014 r. i określił jego miesięczne wynagrodzenie w wysokości pięciokrotności miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale roku poprzedniego, ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, zgodnie z art. 8 ust. 5a ustawy z dnia 3 marca 2000 r. o wynagradzaniu osób kierującymi niektórymi podmiotami prawnymi (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1222 – dalej jako ustawa). W dniu 22 sierpnia 2014 r. powód złożył również pracodawcy oświadczenie, że rezygnuje z wynagrodzenia za pracę w Agencji w okresie od 5 maja 2014 r. do 24 sierpnia 2014 r. w związku z niepodjęciem pracy. Pozwana nie zapłaciła powodowi wynagrodzenia za ten okres.

Powód od dnia 25 sierpnia 2014 r. rozpoczął świadczenie pracy na stanowisku zastępcy prezesa A. za miesięcznym wynagrodzeniem w kwocie 17.272,90 zł. Wynagrodzenie w roku 2014 i 2015 ustalono jako pięciokrotność stawki 3.434,58 zł - zgodnie z art. 29e ust. 1 oraz art. 29f ust. 1 ustawy oraz obwieszczeniem Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 19 stycznia 2010 r. w sprawie przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale 2009 r.

Zdaniem Sądu Okręgowego, wysokość wynagrodzenia powoda w roku 2014 i 2015 kształtować powinny przepisy ustawy, gdyż powód był pracownikiem agencji państwowej, o której mowa w art. 1 pkt 8 ustawy i zajmował stanowisko określone w art. 2 pkt 2 tej ustawy. Zatem maksymalna wysokość jego miesięcznego wynagrodzenia nie mogła przekroczyć poziomu przewidzianego dla osób zatrudnionych w podmiotach, o których mowa w art. 1 pkt 8-10 ustawy, to jest utworzonych lub nadzorowanych przez ministra lub centralny organ administracji rządowej - czyli sześciokrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale roku poprzedniego, ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego (art. 8 pkt 5a ustawy).

W ocenie Sądu pierwszej instancji, pracodawca nie miał podstawy prawnej do ustalenia wysokości spornego wynagrodzenia na podstawie stawki wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale, ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego za rok 2013 i 2014. Ustalone powodowi w dniu 22 sierpnia 2014 r. wynagrodzenie odpowiadało zatem powołanym przepisom i jednocześnie przewidzianym w art. 29e ust. 1 i art. 29f ust. 1 tej ustawy szczególnym zasadom określającym wysokość stawki będącej podstawą do ustalenia maksymalnej wysokości wynagrodzenia miesięcznego. W ocenie Sądu Okręgowego, wskazane regulacje odnoszą się wprost do określenia stawki będącej podstawą ustalenia miesięcznego wynagrodzenia powoda. Tym samym pozwana prawidłowo, stosując przywołane ograniczenia, w roku 2014 i 2015 ustaliła wynagrodzenia powoda przyjmując stawkę miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku za czwarty kwartał 2009 r. Ograniczenia te przewidywały bowiem

zamrożenie płac w sferze budżetowej określając, że w spornych latach należy uwzględnić wynagrodzenie z czwartego kwartału konkretnego roku (2009), a nie z roku poprzedniego - jak żądał powód. Według Sądu Okręgowego, brak jest podstaw do odstępstwa od powyższych zasad z uwagi na okoliczność, że poziom wynagrodzenia powoda przy zastosowaniu pięciokrotność stawki miesięcznego wynagrodzenia z 2013 r. dla wynagrodzenia z 2014 r. i pięciokrotność stawki miesięcznego wynagrodzenia z 2014 r. dla wynagrodzenia z 2015 r., nie przekraczał sześciokrotności miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale 2009 r., ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego. W ocenie Sądu pierwszej instancji, taka interpretacja warunków płacowych określonych w dniu 22 sierpnia 2014 r. oderwana byłaby od literalnego brzmienia tych postanowień, przy czym samo porównywanie matematycznych kwot maksymalnego dopuszczalnego wynagrodzenia określonego zgodnie z art. 8 ust. 5a ustawy nie może determinować rozstrzygnięcia i sprzeciwia się zasadzie odpowiedzialności za dyscyplinę finansów publicznych obowiązującą pozwaną. W konsekwencji prawo powoda do wynagrodzenia ograniczone było do pięciokrotności stawki przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale poprzedniego roku (wg ogłoszenia Prezesa GUS) - określonej w ustawie, to jest przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale 2009 r. (wg ogłoszenia Prezesa GUS).

Apelację wniósł powód. Zaskarżył wyrok Sądu pierwszej instancji w części, do kwoty 50.000 zł. Podczas rozprawy w dniu 27 listopada 2019 r. sprecyzował, że na tę kwotę składa się wyrównanie miesięcznego wynagrodzenia po 2.748,85 zł miesięcznie za okres od września 2014 r. do 31 grudnia 2014 r., po 3.420 zł miesięcznie za okres od 1 stycznia 2015 r. do 30 listopada 2015 r. oraz wyrównanie wynagrodzenia za grudzień 2015 r. w kwocie 1.384,60 zł - przy czym ta ostatnia kwota została ograniczona z uwagi na przyjętą w apelacji wartość przedmiotu zaskarżenia.

Sąd odwoławczy oddalił apelację. Wskazał, że podziela ustalenia faktyczne, na których oparł się Sąd pierwszej instancji. Nawiązując do przedmiotu zaskarżenia,

zaznaczył, że nie odnosi się on do roszczenia o wynagrodzenie za okres od 5 maja 2014 r. do 24 sierpnia 2014 r. Co do okresu od września 2014 r. do grudnia 2015 r., Sąd odwoławczy podzielił argumentację Sądu pierwszej instancji. Skarżący bezzasadnie zakwestionował wysokości wypłacanego mu przez stronę pozwaną w 2014 i 2015 r. wynagrodzenia, kontestując zasady i podstawy jego naliczania, podczas gdy pracodawca wypłacał to wynagrodzenie powodowi na bieżąco w prawidłowej wysokości - przy zastosowaniu przelicznika odpowiadającego przeciętnemu miesięcznemu wynagrodzeniu ogłoszonemu przez Prezesa GUS dla czwartego kwartału 2009 r. Sąd Okręgowy nie dokonał zatem wadliwej wykładni postanowień kształtujących wysokość wynagrodzenia powoda za pracę. Treść warunków płacowych zatrudnienia powoda musiała bowiem uwzględniać przewidziany przez ustawodawcę mechanizm ograniczenia wynagrodzenia, który zamrażał wynagrodzenia za sporne lata w sferze budżetowej, zgodnie z treścią art. 29e ust. 1 i art. 29f ust. 1 ustawy.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, słusznie Sąd pierwszej instancji w motywach wydanego rozstrzygnięcia podkreślił, że roszczenie o wynagrodzenie oparte na zarzucie przyjęcia przez pozwaną wadliwej kwoty bazowej do jego wyliczenia - która według powoda odpowiadać powinna przeciętnemu wynagrodzeniu ustalonym dla czwartego kwartału roku poprzedzającego okres pobierania wynagrodzenia - nie może zostać uwzględnione, gdyż w latach 2014 i 2015 przelicznik ten został ustawowo skonkretyzowany na poziomie przeciętnego wynagrodzenia ustalonego dla ostatniego kwartału roku 2009. Właściwe pozostaje przyjęte przez Sąd Okręgowy założenie, że treść postanowień płacowych nie miała w analizowanym wypadku charakteru autonomicznego. Nie ulega bowiem wątpliwości, że w spornym zakresie bezpośrednio zastosowanie znajdowały równocześnie stosowne regulacje ustawy. Tym samym przelicznik podany w piśmie z dnia 22 sierpnia 2014 r., jako przeciętne miesięczne wynagrodzenie w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale roku poprzedniego, nie odnosił się do wartości dla ostatniego kwartału 2013 i 2014 roku - lecz odpowiadał wysokości przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłoszonego przez Prezesa GUS dla ostatniego kwartału 2009 r., jako wartości obligatoryjnej dla

osób zatrudnionych na kierowniczych stanowiskach w sektorze publicznym w roku 2014 i 2015.

Skargę kasacyjną wniósł powód, zaskarżył wyrok Sądu odwoławczego w całości, zarzucając mu naruszenie:

- art. 29e ust. 1 ustawy przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że przepis ten ma zastosowanie w ustalonym przez Sąd stanie faktycznym, w którym wynagrodzenie powoda ustalone zostało jako pięciokrotność przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale roku poprzedniego ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, co w konsekwencji doprowadziło do zastosowania tego przepisu przez Sąd Apelacyjny i do przyjęcia, że wynagrodzenie Powoda w roku 2014 powinno być ustalone w oparciu o przeciętne miesięczne wynagrodzenie w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale 2009 r., a nie w czwartym kwartale 2013 r., podczas gdy prawidłowa wykładnia tego przepisu, zgodna z jego jasnym i zrozumiałym dla odbiorcy normy literalnym brzmieniem, prowadzi do wniosku, że przepis ten nie mógł mieć zastosowania w prawidłowo ustalonym przez Sąd Apelacyjny stanem faktycznym, gdyż wynagrodzenie Powoda, w wysokości pięciokrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale roku poprzedniego ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, nie przekraczało w roku 2014 r. limitu miesięcznego wynagrodzenia określonego w tym przepisie, przy zastosowaniu do jego wyliczenia kwoty bazowej odpowiadającej pięciokrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale roku 2013;

- art. 29f ust. 1 ustawy, poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że przepis ten ma zastosowanie w ustalonym przez Sąd stanie faktycznym, w którym wynagrodzenie Powoda określone zostało jako pięciokrotność przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale roku poprzedniego ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, co w konsekwencji doprowadziło do zastosowania tego przepisu przez Sąd Apelacyjny i do przyjęcia,

że wynagrodzenie Powoda w roku 2015 powinno być ustalone w oparciu o przeciętne miesięczne wynagrodzenie w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale 2009 r., a nie w czwartym kwartale 2014 r., podczas gdy prawidłowa wykładnia tego przepisu, zgodna z jego jasnym i zrozumiałym dla odbiorcy normy literalnym brzmieniem, prowadzi do wniosku, że przepis ten nie mógł mieć zastosowania w prawidłowo ustalonym przez Sąd Apelacyjny stanem faktycznym, gdyż wynagrodzenie Powoda, w wysokości pięciokrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale roku poprzedniego ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, nie przekraczało w roku 2015 r. limitu miesięcznego wynagrodzenia określonego w tym przepisie, przy zastosowaniu do jego wyliczenia kwoty bazowej odpowiadającej pięciokrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale roku 2014;

- art. 233 § 1 k.p.c. przez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i sformułowanie na podstawie oświadczenia Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych z dnia 22 sierpnia 2014 r. wniosku sprzecznego z treścią tego oświadczenia, że miesięczne wynagrodzenie Powoda w roku 2014 i 2015 zostało ukształtowane na poziomie pięciokrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale roku 2009, a nie przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale roku poprzedniego (odpowiednio 2013 i 2014) ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, gdyż zostało ustawowo ograniczone przepisami art. 29e ust. 1 i art. 29f ust. 1 ustawy, podczas, gdy z oświadczenia Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych z dnia 22 sierpnia 2014 r. nie można wywieść takiego wniosku, gdyż wynika z niego, że wynagrodzenie powoda zostało ukształtowane na poziomie pięciokrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale roku poprzedniego ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, a wynagrodzenie to nie znajduje ograniczenia w przepisach art. 29e ust. 1 i art. 29f ust. 1 ustawy ze względu na odwołanie się w nich ustawodawcy do wynagrodzenia maksymalnego, którego

powód nie przekroczył przy zastosowaniu kwoty bazowej odpowiednio z roku 2013 i 2014.

Kierując się zgłoszonymi zarzutami, powód domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi odwoławczemu, ewentualnie uchylenia wyroku o orzeczenia co do istoty sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie jest zasadna.

Sąd Najwyższy związany jest granicami podstaw (art. 398¹³ § 1 k.p.c.) Przedmiotem rozważań są zatem dwa przepisy, to jest art. 29e ust. 1 i art. 29f ust. 1 ustawy. Przepisy te zawierają zbieżną treść. Głoszą, że przeciętne miesięczne wynagrodzenie w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale 2009 r. stanowi w 2014 r. (odpowiednio w 2015 r.) podstawę do ustalenia maksymalnej wysokości wynagrodzenia miesięcznego, o którym mowa w art. 8. Mając na uwadze ten przekaz, trzeba sięgnąć do art. 8 ustawy, gdyż to do niego odnoszą się dwa przepisy wskazane w skardze kasacyjnej. Przepis ten stanowi, że maksymalna wysokość wynagrodzenia miesięcznego dla osób zatrudnionych na stanowisku powoda nie może przekroczyć przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale roku poprzedniego, ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego. W przypadku powoda (art. 8 pkt 5 lit. a ustawy) chodziło o ograniczenie do sześciokrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia. Podsumowując, przedstawiona regulacja prawna określa pułap „maksymalnego wynagrodzenia miesięcznego”. Z przepisów tych zatem wynika, że wysokość wynagrodzenia powoda w spornym 2014 i 2015 r. nie mogła przekroczyć sześciokrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale 2009 r. Stwierdzenie to nie jest kwestionowane przez skarżącego. Problem leży gdzie indziej.

Z ustaleń Sądu pierwszej instancji, które zostały zaakceptowane przez Sąd Apelacyjny, wynika, że przełożony powoda, J.T. od dnia 25 sierpnia 2014 r. określił

powodowi miesięczne wynagrodzenie w wysokości pięciokrotności miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale roku poprzedniego, ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, zgodnie z art. 8 ust. 5 lit. a ustawy (pismo z k. 2 działu B akt osobowych). Według Sądu odwoławczego wskazane postanowienie płacowe należało rozumieć w ten sposób, że „przelicznik podany w piśmie z dnia 22 sierpnia 2014 r., jako przeciętne miesięczne wynagrodzenie w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale roku poprzedniego, nie odnosił się do wartości dla ostatniego kwartału 2013 i 2014 roku - lecz odpowiadał wysokości przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłoszonego przez Prezesa GUS dla ostatniego kwartału 2009 r., jako wartości obligatoryjnej dla osób zatrudnionych na kierowniczych stanowiskach w sektorze publicznym w roku 2014 i 2015”. Powód kontestując ten pogląd, wypracowany przez Sąd odwoławczy w oparciu o reguły interpretacji oświadczeń woli z art. 65 § 1 i § 2 k.c., zarzucają naruszenie art. 29e ust. 1 i art. 29f ust. 1 ustawy i twierdzi, że jego wynagrodzenie, w wysokości pięciokrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale roku poprzedniego ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, nie przekraczało w roku 2014 i 2015 r. limitu miesięcznego wynagrodzenia określonego art. 29e ust. 1 i art. 29f ust. 1 ustawy.

Prezentacja ta prowadzi do jednoznacznych wniosków. Po pierwsze, różnica stanowisk Sądu odwoławczego i skarżącego nie dotyczy wykładni art. 29e ust. 1 i art. 29f ust. 1 ustawy, ale ogniskuje się na rozumieniu postanowienia zawartego w piśmie z dnia 22 sierpnia 2014 r. Chodzi o to czy do algorytmu „w wysokości pięciokrotności miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale roku poprzedniego, ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, zgodnie z art. 8 ust. 5 lit. a ustawy” zastosować (jak tego chce Sąd odwoławczy) bazę z ostatniego kwartału 2009 r. (o czym wspominają art. 29e ust. 1 i art. 29f ust. 1 ustawy), czy też uznać (co postuluje powód), że jego wynagrodzenie powinno zostać obliczone od bazy 2013 i 2014 r. – czyli według wzorca z art. 8 ust. 5 lit. a ustawy. Po drugie, nakreślona rozbieżność znajduje podłoże normatywne w art. 65 § 1 i § 2 k.c.

Zgodnie z tymi przepisami nie tylko treść językowa decyduje o znaczeniu oświadczenia woli, liczą się bowiem również okoliczności, w jakim oświadczenie zostało złożone, zgodny zamiar stron i cel umowy.

Mając na uwadze przedstawione konkluzje, należy stwierdzić, że nie doszło do naruszenia art. 29e ust. 1 i art. 29f ust. 1 ustawy w sposób wskazany w skardze kasacyjnej. Nie jest wykluczone kontestowanie dokonanej przez Sąd odwoławczy interpretacji treści postanowienia płacowego z dnia 22 sierpnia 2014 r., w tym celu należało jednak zarzucić uchybienie art. 65 § 1 i § 2 k.c. Wobec braku tego rodzaju podstawy Sąd Najwyższy nie mógł się merytorycznie do niej odnieść z uwagi na zakaz z art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Nie zmieniając wątku rozważań, trzeba wskazać, że również zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie daje podstaw do wzruszenia zaskarżonego wyroku. Po pierwsze, skarżący nie uwzględnił, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). W rezultacie, ocena treści i intencji oświadczenia Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych z dnia 22 sierpnia 2014 r. pozostaje poza sferą zainteresowań Sądu Najwyższego. Po drugie, naruszenie przepisów postępowania może stanowić skuteczną podstawę kasacyjną tylko wówczas, jeśli uchybienie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Aby dokonać tej kwalifikacji niezbędne jest wskazanie w skardze kasacyjnej adekwatnego zarzutu naruszenia prawa materialnego. Jeśli zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. polega „na sformułowaniu na podstawie oświadczenia Prezesa A. z dnia 22 sierpnia 2014 r. wniosku sprzecznego z treścią tego oświadczenia”, a skarżący nie wskazuje w skardze kasacyjnej na naruszenie art. 65 § 1 i § 2 k.c., to mając na uwadze ograniczenie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. niemożliwe jest ocenienie czy postulowane uchybienie art. 233 § 1 k.p.c. „mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy”.

Uznając, że nie doszło do uchybienia przepisom wskazanym w skardze kasacyjnej, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. i art. 98 § 1 i art. 99 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

